

O CREPÚSCULO DOS DEUSES

Billy Wilder, 1950

1851

ESTREA EN NUMAX: 29.10.2026 | V.O.S.E.

Joe Gillis é un mozo escritor de segunda fila que, acosado polos seus acredores, se refuxia casualmente na mansión de Norman Desmond, antiga estrela do cinema mudo, que vive fóra da realidade, acompañada unicamente do seu fiel criado Max. A partir dese intre, a actriz pretende que Joe corrixa un guión que ela escribiu e que vai significar o seu regreso ao cinema.

«Aínda hoxe, o mellor filme xamais feito en Hollywood sobre Hollywood»
Andrew Sarris, THE NEW YORKER OBSERVER

Título orixinal: Sunset Blvd. (Sunset Boulevard)
Ano: 1950
Duración: 110 minutos
Idioma orixinal: Inglés
Dirección: Billy Wilder
Guión: Charles Brackett, Billy Wilder, D.M. Marshman Jr.
Elenco: William Holden, Gloria Swanson, Erich von Stroheim, Nancy Olson
Montaxe: Akira Kamiya
Son: John Cope, Harry Lindgren
Música: Franz Waxman
Fotografía: John F. Seitz
Produtora: Paramount Pictures
Distribuidora: Classic Films

PREMIOS E FESTIVAIS
3 Óscars (Mellor Guión, Dirección artística, Banda sonora), 4 Globos de Ouro (incluída Mellor filme)

Entrevista con Billy Wilder: «O proxecto non callou até que involucramos a Gloria Swanson, que resultou ser un anxo»

Por Scott Myers

Como nace o proxecto d'*O crepúsculo dos deuses*? Durante moito tempo quixen facer unha comedia sobre Hollywood. Que Deus me perdoe! Quería a Mae West e a Marlon Brando. Reparen en que se converteu esa idea! Curiosamente converteuse na traxedia dunha actriz do cinema mudo, aínda rica, pero caída en desgraza tras a chegada do cinema sonoro. «Eu aínda son grande. Son as películas as que se fixeron pequenas». Tiña esa frase desde o inicio. Ao mesmo tempo ocorréuseme a idea dun escritor con mala sorte. Pero o proxecto completo non rematou de callar até que involucramos a Gloria Swanson.

Primeiro contactamos con Pola Negri. Chamámola por teléfono pero o seu acento polaco era moi marcado. Xa ven algúns motivos polos que grandes actrices non lograron adaptarse ao cinema sonoro. Fomos a Pickfair e visitamos a Mary Pickford. Brackett comezou a contarlle a historia, porque era o máis serio de todos nós. Interrumpino: «Non, non o fagas». Fíxenlle un xesto para que calase. Habíase sentir insultada se lle dixeramos que ía interpretar unha muller maior que iniciaba un romance cun home da metade de idade ca ela. Retrocedín: «Sentímolo moito pero non vai valer. A historia é moi vulgar para ti».

Gloria Swanson fora unha grande estrela ao mando de todo un estudio. Traballaba con Cecil B. DeMille. Cando rodaba, unha vez vestida e co cabelo impecable subíana a unha cadeira de mans e dous homes fortes trasladábana ao plató para que non se lle movera nin un rizo do cabelo. Pero coa entrada do sonoro fixo un par de filmes terribles e todo se viu abaixo. Cando lle dei o guión dixo: «Teño que facer isto», e resultou ser un anxo.

Na rodaxe d'*O crepúsculo dos deuses* empreguei celebridades de Hollywood sempre que me foi posible. Botei man de Cecil B. DeMille para interpretar o importante director do estudio. Por suposto a Erich von Stroheim para encarnar o director que dirixira as primeiras películas con Swanson, algo que de feito sucedeu na realidade. Pensei: «Agora ben, se hai una partida de bridge en casa dunha estrela do cinema mudo, e se quero mostrar que o noso heroe, o escritor, foi degradado ao papel de mordomo que limpa cinzeiros, quen podía estar alí?». Consegún a Harry B. Warner, que interpretou a Xesús nas películas bíblicas de DeMille, a Anna Q. Nilsson e a Buster Keaton, que era un excelente xogador de bridge e que participaba en torneos. A industria cinematográfica tiña apenas cincuenta ou sesenta anos, así que algúns dos pioneiros aínda seguían por alí. Como o vello Hollywood morrera, estas persoas non estaban precisamente ocupadas. Tiñan tempo, gañaban algo de diñeiro, un pouco de recoñecemento. Estaban encantados de facelo.

Entrevista realizada en 1996 e publicada por "Paris Review"